

TILTS MOCT

Informatīvi izglītojošs
starpaskolu periodisks izdevums

2004 #1
#16

- Andris Kivičs par mūziku,
sapņiem un 4., 5. lpp
- Realitātes šovu bums
ir ar mums ...8., 9. lpp
- Kur tu esi, mans vienīgais?
Atsaucies! ...15. lpp

- Тайны приучения
мобильного телефона... 11. lpp
- “Studniowka”
с полонезом ... 3. lpp
- Обвалится ли у марсиан
крыша? ... 12. lpp

Kā izžmiegti citroni

Elīna,
12. klases skolniece

Vienmēr rūpīgi izlasu žurnālu "Tilts" no vāka līdz vākam, jo, manuprāt, tas būtiski atšķiras no citiem jauniešiem domātiem izdevumiem. Interesantas ir intervijas ar populāriem cilvēkiem, raksti par aktuālām problēmām, kas skar ikvienu no mums. Modes, kosmētikas, sekta un tam līdzīgas tēmas jau pietiekami (pat pārāk pietiekami) atspoguļo citi žurnāli. Dažreiz lasi un domā: vai tiešām no tikai tā sastāv visa mūsu dzīve un kāpēc izdevēji mūs uzskata par tik truliem, apbežotiem cilvēčiem, kam nekas cits dzīvē neinteresē.

Tā kā mans tētis pēc tautības ir krievs, bet mamma — latviete, tad man nav nekādu problēmu lasīt un rakstīt abās valodās. Tomēr zinu, ka daudzi mani klasesbiedri (mācos skolā ar latviešu mācību valodu) žurnāla publikācijas krievu valodā parasti neizlasa vājo valodas zināšanu dēļ. Manuprāt, Latvijā

tagad ir pavisam cita problēma, nekā pēdējā laikā pieņemts akcentēt — latvieši vairs neziņna krievu valodu. Toties krievi arvien labāk pārvalda latviešu valodu un cītīgi mācās arī citas svešvalodas — jau tāpēc vien darba tirgū viņiem būs lielākas priekšrocības.

Nesaprotu, kāpēc gadiem ilgi Izglītības un zinātnes ministrija šīs problēmas nerisina.

Raksti par integrācijas tēmām gan ne vienmēr sasniedz īsto adresātu, jo, patik tas mums vai ne, bet Latvijā tomēr pastāv šīs divas kopienas ar atšķirīgu uztveri, atšķirīgu domāšanu un pieeju dzīvei. Mitiņi un manifestācijas pret izglītības reformu tam ir vispilgtākais pierādījums. Ne jau pret valsts

valodu krievu skolēniem ir iebildumi, bet gan pret to, ka viņiem vēlas šo valodu iemācīt. Matemātiku, fiziku vai ķīmiju daudzi nesaprot dzimtajā valodā, par to, ka vajadzēs šos priekšmetus vēl apgūt svešvalodā, tāpēc nevarētu būt ne runas.

Nesaprotu, kāpēc gadiem ilgi Izglītības un zinātnes ministrija nespēj pārskatīt nevajadzīgi sarežģītās programmas. Varbūt vajadzēja sākt ar to, ka sarīkot skolās aptauju (vēlams anonīmu) — lai skolēni godīgi atbild, ko viņi spēj un ko viņi nespēj un kas viņiem šķiet vērtīgs un kas nevērtīgs. Vismaz manā skolā nekad tādas aptaujas nav veiktas, bet skolēni turpina mācīties ar milzīgu pārslodzi. It īpaši vidusskolā un it īpaši uz mācību gada beigām daudzi jūtas briesmīgi — velkas uz skolu ar pelēkiem ģimijiem un sūdzas, ka esot kā izžmiegti citroni. ☒

Velns nav tik melns

Mārtiņš,
12. klases skolnieks

Aurošie jauniešu bari, kuri piketē pret gaidāmo izglītības reformu, patiesībā nemaz nav smieklīgi, jo paši neapzinās, cik nevērtīgi un muļķīgi no malas izskatās. Skaidrs, ka Plinera kungam un viņa domu biedriem ir nepieciešams samakšķerēt sev vēlētāju balsis nākamajām vēlēšanām, bet sakūdit cilvēkus pret it kā nevērtīgām izglītības lietām, nav liela māksla, jo izglītībā jau problēmu netrūkst. Jauniešiem ne vienmēr ir skaidrs, ka patiesībā viņi tiek izmantoti kā lēts, toties efektīvs līdzeklis kaislību uzkurināšanai, bet patiesībā nevienam viņu viedoklis isti nerūp. Ja kāds vidusskolas absolvents valodas nezināšanas dēļ būs spiests attiekties no ieceres mācīties kādā no Latvijas augstskolām, tad diez vai kāds politiķis nāks un viņu izpestīs no tādas ķezas.

Par to, ka no 2004. gada 1. septembra Latvijas skolās ar krievu mācību valodu pakāpeniski notiks pāreja uz mācībām valsts valodā taču jau sen bija zināms. Kāpēc gan viens otrs tagad te jūtas kā nokritis no plaukta? Bez tam, kā liecina aprēķini, nekas briesmīgs

jau nenotiks — vēl pāris mācību priekšmetu (turklāt pēc pašu skolu izvēles) tiks mācīti latviešu valodā. Tātad — velns nav nemaz tik melns kā viņu te cenšas mālēt. Tas prasīs vairāk darba un piespēšanos? Bet kurš tad ir teicis, ka būs viegli? Taču nepiemirsīsim teicienu: grūti mācībās, viegli kaujā...

Ka jautājums ap izglītības reformu tiek

Viņš pēkšņi piepūtās sarkans kā tītars un sāka blaut, ka es neko nesaprotot. "Naših bjut"...

speciāli saasināts un politizēts, esmu pārliecinājies sarunās ar saviem draugiem, no kuriem daži mācās krievu skolās. Nez kāpēc, pagalmā satiekoties, mēs visi esam draugi, papļāpājam, uzspēlējam kādu spēli un nekad nešķirojam, kurš kādā valodā runā. Es, latvietis, mēdzu runāt arī krieviski, bet mans draugs Sergejs, piemēram, šad un tad saru-

nās piedalās, runājot valsts valodā. Neviens nesmejas, ja valodā iezogas kāda kļūda vai ja pēkšņi aizmirstas kāds vārds. Ikdienā mēs lieliski saprotamies.

Nesen sākām diskutēt par to pašu nelaimīgo reformu. Sergejs pēkšņi piepūtās sarkans kā tītars un sāka uz mani blaut, ka es neko nesaprotot. Viņš stāvēšot un kritiķot par savējiem, ja būšot vajadzīgs, arī mītiņos piedalīšoties, jo "naših bjut" ("mūsējos sit"). Ļāvu, lai viņš pasaka visu, kas uz sirds, pēc tam mierīgi par šo tēmu izrunājāties. Katram viņa argumentam es noliku preti savējo, teicu, piemēram, lai viņš apsver iespēju, ka varētu arī nemācīties valodu skolā, ja jau nepatīk, ka spiež "no augšas". Nē, ja nespiedis, tad es vispār nemācīšos, draugs secināja. Vai valoduursos (par maksu, protams) apgūt to, ko bez maksas varētu iegūt skolā, būtu izdevīgāk? Skaidrs, ka nē. Kāpēc gan Latvijas politiķi neprot mierīgi izskaidrot visus reformas plusus un mierīgi uzklaustīt arī iebildumus? Esmu pārliecināts, ka izeju vienmēr var atrast, ja vien ir vēlēšanās. ☒

"Tilts" gaidīs jūsu vēstules. Adrese: Žurnālam "Tilts", Dzirnau ielā 34a — 8, Rīgā, LV-1010, e-pasts: liesma@sfl.lv

Paziņojums "Tilta" korespondentiem

Ja vēlaties kļūt par "Tilta" korespondentu, atsūtiet vēstuli ar īsām ziņām par sevi (jānorāda vārds, uzvārds, mācību iestāde, adrese, telefona numurs) un paša sagatavotu publikāciju par brīvi izvēlētu tēmu (adrese: Dzirnau ielā 34a — 8, Rīgā, LV — 1010). Par iespējamo tikšanos "Tilta" klubīnā ziņosim personīgi.

“Studniowka” с полонезом

Наташа Шмелёва,
ученица 12-го класса
Рижской польской школы

Как вы думаете, сто дней — это много или мало? Это три месяца и почти полторы недели. Казалось бы, за это время можно столько всего сделать, может столько всего произойти. Но можно ли это назвать большим сроком, когда речь идет о тех ста днях и ста ночах, которые остались 12-классникам до начала экзаменов?

Пятница, 13 февраля была тем самым сотым днем, и теперь время неумолимо работает против всех нас, учеников 12-ых классов.

В Польше во всех школах есть традиция по этому поводу устраивать бал, последнее официальное мероприятие для учителей и будущих выпускников, и называется оно Studniowka (чит. Студнювка). Приглашаются, обычно, родители, родственники, друзья, а иногда и выпускники прошлых лет. Традиционно на Студнювках танцуют полонез. Уже само это слово — звонкое и

гордое — настраивает на какой-то особенный, значительно-торжественный лад. Ни одного быстрого движения, ни одного сложного па. В сущности, это не столько танец, сколько шествие, которое подобно маршу, исполнено величия и достоинства. Под музыку знаменитого полонеза Огинского “Прощание с родиной” мальчики в

100 dienu līdz eksāmeniem.
Varbūt sarīkosim īpašu balli?
Kā Polijā!

черных фраках вводят девушек в нарядных платьях в зал, где собраны все гости. Затем директор школы приветствует всех собравшихся, и торжественная часть считается открытой. Самый приятный момент, когда выпускников поздравляют 11-классники. Обычно в виде пародии на школьную жизнь, короткой комической сценки “из-под парты”. После торжест-

венной части бывает дискотека и разные игры, которые длятся всю ночь. А на следующее утро 12-классникам остается всего 99 дней до экзаменов, и это в то время, когда еще не поздно взяться за ум, если кто-то этого еще не сделал. Во многих Латвийских школах тоже есть похожая традиция, только название другое — Žetoni vakars. Почему Вечер Жетонов? А потому, что выпускникам выдаются памятные “жетоны” — кулоны, специально вычеканенные монеты или чаще всего, кольца, на которых есть гравировка с аббревиатурой названия школы и года выпуска. Не обходится и без полонеза, как и в Польше.

Хорошие традиции, не так ли? Думаю, было бы здорово, если бы такое происходило во всех школах. Как-никак последний год вместе...

P.S.: Желаю всем удачи в подготовке к экзаменам, как можно меньше стресса и... побольше улыбок!

P.P.S.: Сколько дней осталось до первого экзамена? ☑

Andris Kivičs: "Galvenais ir mūzika."

Dace Pēkšēna,
Dīāna Muceniece,
LU 2. kursa studentes

"Z-Scars" vārds pēdējo mēnešu laikā dzirdēts itin bieži, piemēram, par Muzikālās bankas 2003. gada vērtīgāko dziesmu atzīta tieši šīs grupas dziesma "Tu tuvojies sev", tāpat izdevies iekļūt Eurovizijas nacionālās atlasēs IO labāko dziesmu vidū utt. Ar "Z-Scars" solistu un Latvijas TV raidījuma "Randiņš" vadītāju **Andri Kiviču** tikāties klubā "Spalvas pa gaisu" un, skatot klusai fona mūzikai, mazliet romantiskā noskaņā runājām par lietām, kas ienes sirdī siltumu — par mūziku, bērnību, sapņiem, cerībām un...

Foto: Jānis Pešiks

– Nupat grupai bija trīs gadu jubileja. Vai bija torte ar trim svecītēm?

– Tā īsti nesvinējām — tikai sazvaniņamies un apsveicām viens otru.

Krāšņi nosvinējām pirmo jubileju, kad saaicinājām daudz grupu — tas bija pats sākums, bet tagad nemaz negribas īsti atzīmēt, jo tik daudz kas jādara.

– Trīs gadi ir daudz vai maz?

– Atkarīgs no tā, kā tie pavadīti. Mēs trīs gadus esam ārkārtīgi intensīvi darbojušies un tāpēc ir sajūta, ka daudz esam paspējuši. "Tumsai" ir trīspadsmit gadi, "Prāta Vētrai" — četrpadsmit. Tādā kontekstā mēs it kā esam maziņi. Tomēr mēs diezgan ātri sapratām, ko gribam spēlēt, kas mums sanāk vislabāk. Prieks, ka tik daudz ir izdarīts. Trīs gados nospēlēti jau 320 koncerti.

Agrāk spēlējām smago mūziku, tagad ir kaut kas cits, jo nebijām apmierināti. Ir tāda sajūta, ka tagad izpildām to, kas mums sanāk vislabāk.

– Lasot par tevi presē, liekas, ka esi cilvēks, kuram sapņi piepildās. Par ko tu tagad sapņo?

– Par ko vispār cilvēks var sapņot, par to arī es sapņoju. Protams, ka es gribu būt harmonijā ar sevi, ir svarīgi vienkārši ļabi justies. Kas attiecas uz grupu, tad vienkārši gribas iet tālāk. Tagad mēs taisīsim trīs eiro singlus, mēģināsīm iespīesties kaut kur Skandināvijā vai kur citur. Būtībā tagad mani sapņi ir saistīti ar lielākām skatuvēm, vairāk cilvēkiem un lielāku naudu — visu laiku maziem soliņiem progresēt. Lielākais mērķis ir, spēlējot mūziku, nodrošināt savu nākotni. Domāju, ka visi sapņi atnāks paši, galvenais iet pa to ceļu, par kuru ejam, un nenovirzīties.

– Sanāk, ka sapņi galvenokārt ir saistīti ar mūziku?

– Protams, ka es gribu, lai visi mani tuvie cilvēki būtu veseli, lai ir daudz pozitīvu emociju un visiem pasaulē ļabi. Par sevi runājot, manu laiku lielākoties tiešām aizpilda mūzika,

tāpēc arī tādi sapņi. Tiešām var teikt, ka viss, ko esmu vēlējis, man ir.

– Kāds tu biji skolā?

– Pirmajā klasē es biju teicamnieks. Bet es nekad dzīvē sevi neesmu varējis piespiest darīt to, kas man nepatīk, tāpēc es arī skolā kaut kā baigi citīgi nemācījos. Es vienmēr rakstīju sacerējumus uz desmit, vēsturē bija labas atzīmes, bet pēc tam pienāca vidusskola, un es gandrīz vispār pārstāju mācīties, tāpēc, ka mēs vinnējām pasaules čempionātu strītblolā. Kad es mācījos Rīgas 2. vidusskolā, un skolā biju savs pasaules čempions, tad izslimoju *baigāko* zvaigžņu slimību. Tāpēc man tā vairs nedraud. Daudzi fani uztraucas un saka, ka Andris Kivičs ir iedomīgs džeks, bet tā nu nav. Man liekas, ka neesmu tādu iespaidu radijīs, bet vienkārši daudziem gribas ticēt, ka esmu iedomīgs, ja jau par mani raksta žurnālos un es saņemu balvu televīzijā...

Es esmu daudz filozofējis un izlasījis par to, kas vispār ir slava. Tas vienkārši ir tukšums, un ja vienu dienu Andra Kiviča nebūtu, tad pēc piecām dienām būtu nākošais, par ko rakstīt, par ko visi interesētos. Galvenais ir mūzika, galvenais ir tas, ko cilvēki par mūziku domā!

– Atgriežoties pie skolas...

– Regulāri man bija pieci vai seši trijnieki. Piemēram, fizikā, ja es samācījos, dabūju devītnieku, bet, ja nemācījos, man bija četrnieks. Kad es sapratu, ka es varu iemācīties, ja vien gribu, man kaut kā palika neinteresanti. Pēc tam atcerējos: pareizi, atestāts taču svarīgs, tāpēc *piespiedos* un bija tikai trīs sešinieki, pārējie bija septiņnieki vai astoņnieki. Taču visvairāk no skolas atmiņā tomēr palikušas meitenes, ar kurām es satikos tajā laikā. Ar viņām gājām uz Bastejkalnu, uz kafetērniņu. Arī basketbola turnīri bija interesanti, bet no mācībām neko daudz neatceros.

– Tagad tik daudzi jaunieši sūdzas, ka ir grūti mācīties...

– Varu teikt, ka viņi patiesībā nezina, kas ir grūti. Kad viņi satiksies ar nopietnām grūtībām, liksies, ka skola tāda pastaiga vien bijusi.

Īstenībā jau skolotāji savus audzēkņus mil un grib viņiem palīdzēt.

Arī man tādi skolotāji bija. Vācu valodā nezināju nevienu teikumu, bet man bija jābeidz vidusskola. Vācu valodas skolotāja pateica, lai iemācos kaut pāris dialogus. Es iemācījos, lai gan nezināju, ko tie nozīmē, noskaldīju kā no grāmatas, un viņa man ielika piecus vai sešu punktus. Tagad Kaļķu vērtos mums bija koncerts un pieminētā skolotāja man uzdāvināja ananāsu. Es viņu astoņus gadus nebiju redzējis...

Nevajag uztraukties, ja ir grūti, jo grūtības norūda cilvēku. Es biju Londonā, nostrādāju septiņus mēnešus par pavāra palīgu viesnīcā. Ko tik es nedariju! Atbraucu mājās — vispār paradīze! Tur cilvēki divreiz ātrāk domā, divreiz ātrāk iet pa ielu, viss notiek divreiz ātrāk un sarežģītāk, bet vienam par otru ir pilnīgi *pofig*.

– Un tomēr daudzi šodien izvēlas braukt kaut kur projām...

– Man bija tieši tāpat, 19 gados es aizbraucu uz Angliju, man likās baigi interesanti,

prikolīgi — ko tur daudz domāt, jābrauc prom un viss. Īstenībā es nenožēloju, jo tāda pieredze ir neatsverama.

Pat politisko patvērumu bezmaz vai paprasījām un dzīvojam kaut kādās patversmēs, kur nebija ko ēst. Es iesaku aizbraukt visiem, bet pēc tam braukt atpakaļ pēc iespējas ātrāk. Pārsvārā tur nevienam nav vajadzīgi iebraucēji, viņiem tur savējo pietiek. Ja jāizvēlas, tad darbā paņems savējo nevis no Latvijas. Es pats braucu naudu pelnīt, bet neesmu sapratis kāds *ponts* tur dzīvot. Kad tev atsūta no mājām kartiņu latviešu valodā vai kādu rupjmaizi... Kad izkāpu no lidmašīnas un nonācu Rīgas lidostā, kad braucu 22. autobusā un pienāca klāt konduktors, lai paprasti 20 santīmus... Tad tu beidzot saproti, ka esi mājās, un cik tas ir labi.

– Ko tu īsti dari "Avantis"?

– Vispār tā ir sabiedriska jauniešu organizācija, kas nodarbojas ar jauniešu pārliecināšanu, ka viņu talanti ir vajadzīgi šeit, Latvijā. Ir dažādi projekti, viens no tiem ir "Z-Scars" albums, tad Grīziņkalna skeitparks, filma "Atrasts Amerikā" utt. Sākumā es vadīju diskusijas, tagad es esmu vairāk ar grupu, jo vienkārši nevaru sadalīt enerģiju.

– Kādi tev liekas mūsdienu jaunieši, vai viņi prot izmantot savas iespējas?

– Man šķiet, ka jaunieši tagad ir sirsnīgāki, atvērtāki, pozitīvāki, viņi uztver visu daudz vienkāršāk. Bet ir viena problēma — uztvere ir pārāk virspusēja — viss tadā OK jeb *tusiņu* līmenī, nav dziļuma. Visi grib būt *cool*, visam jābūt *cool* — tas ir stulbākais. Kāda ir cilvēka istā būtība, tas nevienu neinteresē. Mana vecuma cilvēki ir vairāk sakompleksēti uz pašvērtējumu. Dažreiz liekas, ka jauniešiem trūkst mīlestības, trūkst kaut kā patiesa. Sāpīgi no meitenēm, teiksim 14, 15, 16 vecumā, dzirdēt, ka mīlestība ir sūds vai ka tādas nemaz nav, ka galvenais ir *ietusēt*.

Es jauniešiem gribētu ieteikt, lai viņi vairāk lasa, vairāk mēģina iedzījināties savā būtībā. Nevajag uzreiz stāties ekonomistos vai juristos, bet padomāt, kas īsti interesē. Esmu sapratis, ka mans aicinājums ir mūzika un kontaktes ar cilvēkiem.

– Neskriet lidzi baram?

– Tieši tā, jo pūlis var pastāvēt tikai kā pūlis, katrs atsevišķi nevienam neinteresē. Vajag domāt pašam, pašam savu dzīvi organizēt un plānot.

– Kā ir ar tevi pašu? Vai tad, ja nebūtu bijusi trauma basketbolā, tu būtu pievērsies mūzikai?

Vajag domāt pašam, pašam savu dzīvi organizēt un plānot, bet nevajag uztraukties, ja ir grūti, jo grūtības norūda cilvēku.

– Droši vien, ka nē, bet liktenis ir liktenis. Apzinīgi trenējos divreiz dienā no 16 gadu vecuma. Trauma — tas ir liktenis, jo es daudz labāk jutos mūzikā nekā basketbolā. Ja mēs savulaik basketbolā bijām labākā komanda Latvijā un pēc tam izbraukājām visu Eiropu, tad kāpēc nevarētu to pašu sasniegt ar grupu. Mūzikā ir tā — tikko tevis nav, tu apstāties, uzreiz atkriti atpakaļ. Tas pats arī dzīvē, tāpēc jābūt visu laiku aprītē.

– Eirovizija — tā arī ir iespēja.

– Jā, tomēr vairāk nekā miljons cilvēku to skatās, un šī iespēja ir arī grupas prestižs. Taču Eirovizija vienmēr ir ļoti neprognozējams pasākums. Skaidrs, ka arī mēs būtu priecājusies par uzvaru.

– Šoreiz žurnāla "Tilts" numura tēma

ir realitātes šovi. Kāda ir tava attieksme pret realitātes šoviem?

– Pozitīva. Runājot par "Fabrikām", viss ir normāli — cilvēki trīs mēnešus mokās, pretim saņemot apmēram tik pat ilgu popularitāti. Tas arī viss. Bet ir viens "bet". Neviens "Fabrika" nav stimulējusi cilvēkus radoši strādāt — sacerēt mūziku, sacerēt tekstus — tikai izpildīt. Tāpēc, piemēram, no pagājušās "Fabrikas" Chilly, Astrai, Sneikam, Edijam vai Mikam — viņiem nav ko dziedāt. Pazīmējies televīzijā, pēc tam trīs mēnešus pabaudi to, ka tevi tramvajā atpazīst, un tad viss beidzas. Pagaidām, šovs nav beidzies tikai Donam&Lilly un Chilly, par pārējiem es neesmu neko dzirdējis. Vēl — Rekets, bet tas ir cits stāsts, viņš jau pirms tam bija trīs albumus sarakstījis.

Mūzikā, lai varētu gut panākumus, ir jābūt dziesmai ar vārdiem un, lai būtu laba dziesma ar labiem vārdiem, ir jātaisa mēģinājumi, jāstrādā, mājās jāšēž un jāmokās pie tekstiem... Tas nav tik vienkārši, it sevišķi, ja mēs paši taisām mūziku, vārdus, aranžējumu. Toties tas viss ir pa īstam.

– Vai tu pats būtu piedalījies tādā realitātes šovā?

– Man jau piedāvāja pirmajā "Fabrikā", un es domāju, ka jāiet. Tad Koziols (Viesturs Koziols — uzņēmējs, "Avantis" dibinātājs) mani izsauca uz pārrunām un teica, ka man tas nav vajadzīgs. Man ir normāla grupa ar īstām, pamatīgām dziesmām, vai man tagad duša jāziepējas visas Latvijas priekšā... "Fabrika" atņem noslēpumu. Esmu priecīgs, ka neaizgāju. Nebūtu grupa "Z – Scars", bet gan džeks, kas bija "Fabrikā" — tā kā Detlefam tagad. Tā nav grupa, tas ir Detlefs.

– Tagad tu vadi arī jauno Latvijas TV raidījumu "Randiņš". Vai tici tam, ka var tādā spēlē atrast to īsto cilvēku?

– Ticu, viss var gadīties. ☑

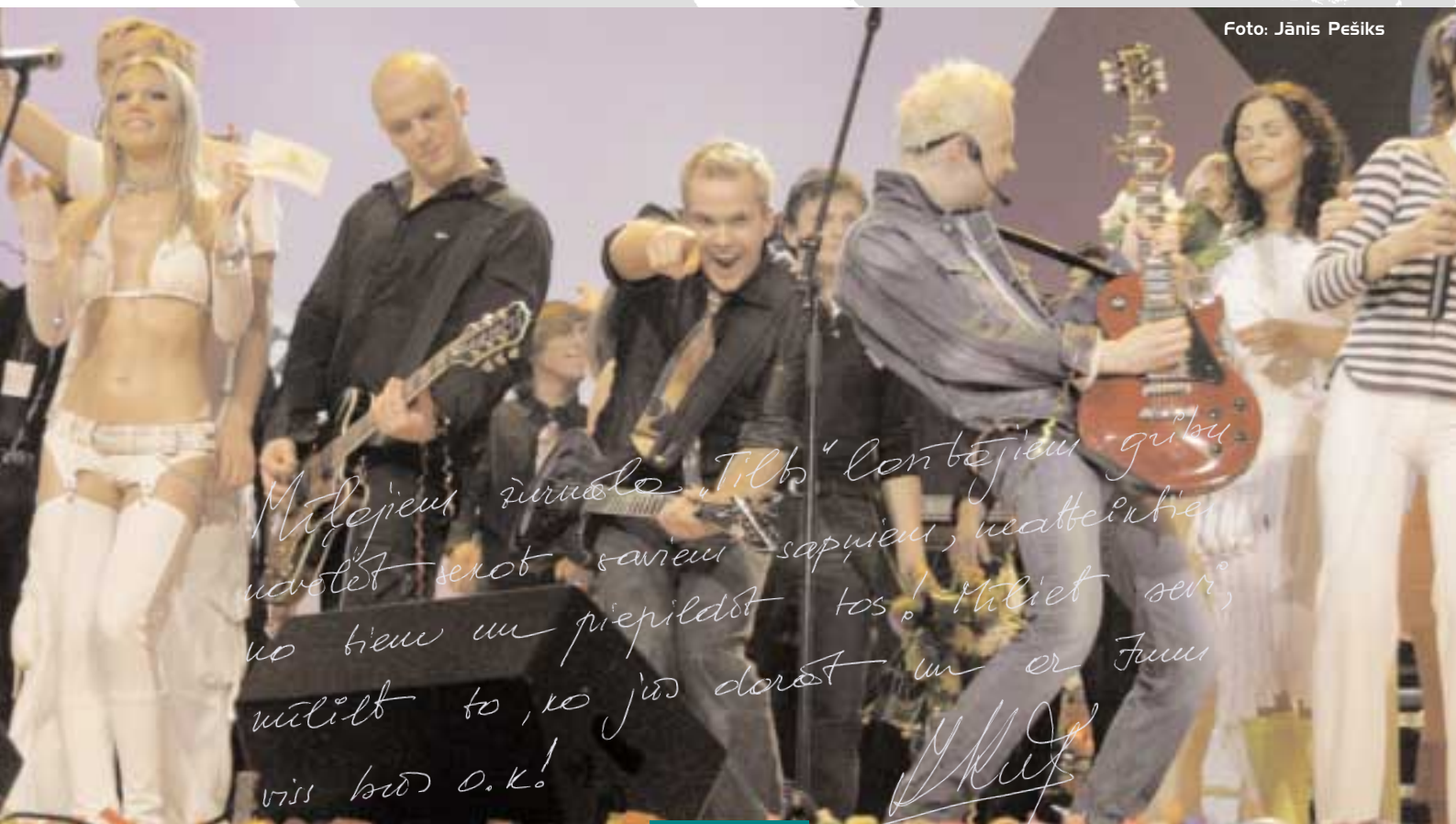

Foto: Jānis Pešīks

Mīļajiem žurnāla "Tilts" lasītājiem gribu
 novēlot šeit saviem sapņiem, neatteikties
 no tiem un piepildīt tos! Mīliet sevi,
 mīliet to, ko jūs darāt un ar visu
 viss būs o.k!
 Ykuf

Studijas ārzemēs — par un pret

Dīana Golovko,
Rīgas 2. vidusskolas 11. klases skolniece

Pēdējā laikā arvien biežāk dzirdam jauniešu diskusijas par mācībām ārzemēs, īpaši jau tagad, kad gatavojamies iestāties Eiropas savienībā. Mums, kā ES dalībvalstij, būšot iespējams brīvi iegūt izglītību jebkurā savienības valstī, nepieliekot ne kripatiņas vairāk pūļu kā tepat, mācoties Latvijā. Izklausās labi, tomēr gluži par patiesību to nevarētu nosaukt, jo ne jau katrs, kam pēkšņi iešausies prātā pamācīties kādā prestižā augstskolā ārpus Latvijas, uzreiz un bez jebkādam pūlēm to varēs realizēt.

Informācija, nauda, laiks...

Ja esat nolēmis studēt kādā no ārvalstu augstskolām, tad jums vispirms ir jābūt informētiem par visiem priekšnosacījumiem, ar ko nāksies rēķināties. Lielbritānijā, piemēram, augstskolās neuzņem studentus, kuri ir beiguši tikai 12 klases. Lielbritānijas izglītības sistēma paredz 13 klašu izglītību, bet tas nozīmē, ka studentiem no Latvijas pirms iestāšanās augstskolā būs nepieciešams viens papildus mācību gads, kura laikā viņi iegūs *Foundation Programme* izglītību, tikai pēc tam var domāt par studijām un specialitātes apgušanu. Ja jūs vēlaties apgūt kādu ar radošu darbību saistītu specialitāti, piemēram, aktiermākslu, tad rēķinieties ar to, ka uz atlasēm būs jāierodas personīgi, jo akadēmijās nepieņem vienkārši nosūtītu video ierakstu. Īsāk sakot, katrā augstskolā var būt savi priekšnosacījumi — viss atkarīgs no tā, kurā valstī un kādu specialitāti gribat apgūt. Visplašāko informāciju, protams, var sameklēt internetā, taču reizēm to var atrast arī tūrisma firmās, bet tad jāreķinās, ka par tūrisma firmas pakalpojumiem nāksies maksāt vēl papildus (Ls 100 — 300). Vieglāk pieteikuma anketas ir nosūtīt pašam.

Ir vēl daži būtiski jautājumi, kas mums jāņem vērā, ja ir vēlme studēt ārzemēs. Praktiski visos gadījumos tāds lēmums vispirms nozīmē, ka jābūt gataviem ieguldīt daudz naudas un laika. Studijām ir jāpiesakās savlaicīgi un arī par iestāšanāsamēniem ir jāmaksā. Kā saka, mērķis attaisno līdzekļus. Viss patiešām ir lieliski, ja absolvents no Latvijas tiek uzņemts kārotajā izglītības iestādē. Tad pūliņi ir attaisnojušies, bet reizēm gadās, kad nākas smagi vilties. Rezultātā — izdotas milzīgas naudas summas, sabojāti nervi un zudusi jēlcāda vēlēšanās pamēģināt savus spēkus citreiz — cilvēks vairs netic savām spējām un nereti tāpēc pat necenšas iestā-

ties kādā no pašmāju augstskolām.

Ne viss ir zelts, kas spoži spīd

Tiek uzskatīts, ka ārzemēs ir augstāks izglītības līmenis, bieži šai ziņā tiek slavētas Francijas, Lielbritānijas, Šveices, Austrijas, Itālijas un Skandināvijas valstu augstskolas. Varbūt kādam tas būs liels pārsteigums, bet, izrādās, ka arī Baltijas valstis (tai skaitā, protams, Latvija) pasaulē kotējas izglītības iespēju un kvalitātes ziņā. Turklāt augstākā izglītība Latvijā ir salīdzinoši lēta, reizēm ga-

Tiek uzskatīts, ka ārzemēs iegūtā izglītība ir labāka, taču, izrādās, ka arī Baltijas valstu augstskolas pasaulē nebūt nav tās sliktākās. Lēmums par to, kur studēt, jebkurā gadījumā būs jāpieņem jums pašiem.

dās, ka zināšanas ir pat labākas par ārvalstī iegūtajām. Ja ir liela vēlme studēt ārzemēs, bet negribas no mājām pārāk tālu doties projām, tad labs variants ir netālā Igaunijā. Tartu ir visā Eiropā atzīta un pazīstama studentu pilsētiņa, kas piedāvā daudzveidīgas studiju iespējas. Pastāv iespēja specialitāti apgūt angļu valodā. Tomēr, studējot ārvalstīs, jāreķinās ar to, ka studijas te pārsvarā notiek valsts valodā un, ja jums radīsies grūtības, tad neviens neauklēsies ar ārvalstu studentu. Jebkurā gadījumā studijas ārzemēs nozīmē dubultu slodzi valodas dēļ.

Kāpēc gan jaunieši pamet savu dzimteni un dodas studēt ārpus Latvijas? Manuprāt, viens no galvenajiem iemesliem noteikti ir lielākas darba iespējas pēc diploma iegūšanas. Nav noslēpums, ka nereti jaunieši aiz-

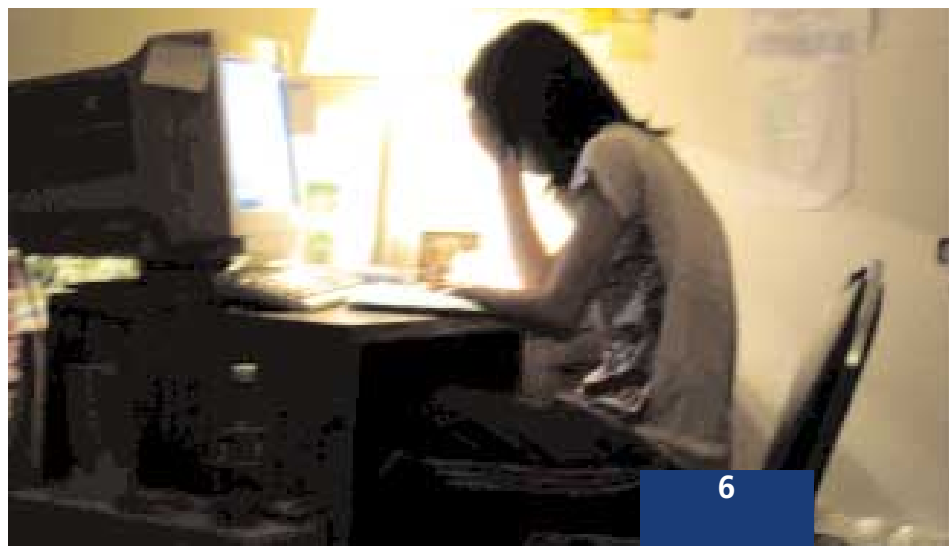
brauc studēt uz ārzemēm un pēc tam paliek tur uz dzīvi, jo sameklē labi atalgotu un interesantu darbu, ko mājās diez vai būtu atradis. Latvijā jaunajam speciālistam ir diezgan grūti darba tirgū sevi pierādīt, izsisties uz augšu, ja darbā nav pieredzes. Darba devēju prasības ir augstas, bet algas samērā zemas. Šī skarbā patiesība liek jauniem cilvēkiem arvien biežāk pamest mājas un meklēt laimi citur pasaulē. Starp citu, studijas ārzemēs iemāca patstāvību, norūda un liek maksimāli pilsnīvērtīgāk izmantot studijām atvēlēto laiku. Viss ir paša rokās.

Iespējas un lēmumi

Svarīgi zināt, ka tad, ja jums ir grūtības samaksāt mācību maksu, varat meklēt arī naidīgus labvēļus vai sponsorus. Zinu gadījumu, kad puisis no nabadzīgas ģimenes ar sponsoru palīdzību iestājās pat ASV koledžā. Kā lai sameklē naidīgus ļaudis, kuri būtu ar mieru mūsu veltmi — studēt ārzemēs — atbalstīt? Sponsorus vislabāk meklēt ar izglītības centru vai kādu īpašu organizāciju starpniecību. Gandrīz visas universitātes piedāvā arī budžeta vietas un stipendijas. Ārzemēs stipendijas ir daudzreiz lielākas par Latvijā piedāvātajām, tomēr, lai iegūtu stipendiju ir jāpieņem lielākas pūles, jo kā jau minēju, jāreķinās ar to, ka studēt nāksies svešvalodā, kas manāmi sarežģī visu mācību procesu. Prestižas augstskolas ir ļoti prasīgas pret saviem studentiem, tomēr iegūt kaut vai minimālu stipendiju ir iespējams visiem. Dažās valstīs ir izdevīgi studiju krediti. Studentam izsniedz kredītu, kuru viņš var atdot tikai tad, kad ir pabeidzis augstskolu un uzsācis darbu, kurā maksā vairāk par vidējo darba algu, bet līdz tam laikam studentam nekas nav jāatmaksā. Ir vērts padomāt, vai ne?

Studijas svešā zemē — tā ir izdevība ne tikai apgūt interesantu specialitāti, bet arī iespēja iepazīties ar jauniem draugiem. Skaidrs, ka pārstāvji no Latvijas nav vienīgi, kuri brauc mācīties un meklē laimi citās valstīs. Tāpēc nevajadzētu palaist garām iespēju sadraudzēties ar jauniešiem no visas pasaules, iepazīt citu tautu kultūru un tradīcijas, kā arī papildināt valodu zināšanas. Vairākums manu vienaudžu tomēr izvēlas studēt Latvijā, bet tie, kuri sadūšojas un dod priekšroku aizrobežu augstskolām, saprot, ka viegli nebūs. Ir jābūt lielai iekšējai pārliecībai par saviem spēkiem un zināšanām, arī pašāvēlībai uz sevi un ticībai, ka jūsu izvēlētais mērķis ir tā vērts, lai pieciestu vienu otru grūtību, kas neizbēgami rodas, kad ar visām problēmām jāietiek galā tikai un vienīgi pašam. Pat, ja neizdodas palikt uz dzīvi ārzemēs, Latvijā ar ārvalstu atestātu ir vieglāk dabūt darbu nekā ar atbilstošu vietējo dokumentu — tāds arguments daudzjo kalpo kā dzinulis un mierinājums.

Studēt ārzemēs vai tepat Latvijā? Latvijas vidusskolu absolventiem pēdējais laiks izlemēt. Dariet tā, kā uzskatāt par pareizu, un, pieņemot galīgo lēmumu, klausiet savai

Размышления на тему..

Алина Соляр,
студентка
Института транспорта и связи

1. ...реформы...

Как известно, все делается исключительно для нашего блага. Как выясняется после прочтения газет и просмотра телевизора, все представители власти глаз сомкнуть не могут, только и думают, как это мы, бедные представители русской общины, выстоим и сможем быть конкурентоспособными на рынке труда. Возникает вопрос: о каком именно рынке идет речь? О латвийском или европейском? Ведь как-никак скоро в Европу вступать... Так почему бы, например, не ввести в латышских школах обучение на английском или, например, на немецком? Ну, чтобы латыши были конкурентоспособными на рынке труда. Все-таки, таким образом перспектив быть востребованными гораздо больше...

2. ...демократического государства...

Фактически Латвия является двухобщинным государством. По данным переписи населения 2000 года 58,2% считали родным языком латышский, 37,5% — русский, 4,3% — другие языки. Русская языковая община существует на территории Латвии более трех веков. Юридически этот факт игнорируется.

Кроме того, появляются прямо-таки “сногшибательные” запреты, как, например, запрет министра образования на обсуждение реформы в стенах школы. О какой свободе и демократии может идти речь, когда беспрепятственно появляются такие запреты? Демократия — это прежде всего возможность народа высказывать и реализовывать свои требования. А нашу страну демократической можно назвать только формально. Очень интересна в сложившейся ситуации позиция латышской прессы. Там можно найти очень много статей, которые в выгодном свете

обрисовывают проблему. И

на этой основе латыши, которые пока еще не втянуты в дискуссию, делают преждевременные выводы. И очень мало публикаций, которые бы в полной мере освещали проблему. Когда людей пичкают только той информацией, которая желательна, то это больше похоже не на демокра-

тический режим, а на тот, который мы наблюдали лет эдак тридцать назад. Выходит, с чем боролись, на то и напоролись?

3. ...исторических комплексов...

Да, наверное, было несправедливо “не спросить” устанавливать свои права на территории чужого государства. Ах, несправедливо? Ну так давайте же отомстим всем “оккупантам”! Только давайте мстить всем — не забудем ни немцев, ни шведов! А почему бы и нет? Интересно, как они на это отреагируют? Кстати, тем, кто уже “забыл”, или не знал, напомню, что в советской Латвии работали театры и кинотеатры на латышском языке, были латышские школы и библиотеки. При поступлении в ВУЗы латышам, как нацкадрам давались льготы вплоть до отмены вступительных экзаменов. Вовсю справлялись праздники песни и пр. На латышском языке снимали фильмы, в конце концов, на латышском языке вышли собрания сочинений всех латышских авторов, да еще и с переводом! А оказалось, что оккупанты просто на корню давили национальную культуру. Я бы не возражала, если бы нашу культуру сейчас так же “давили”. Так давайте попробуем все это повторить, только наоборот (т.е. с русскими), а потом уже будем проводить реформы...

4. ...патриотизма...

...т.е., любви к родине. Почему-то все спешат повторять, что живя в Латвии латышский язык надо знать. И традиции надо чтить. И культуру уважать. А кто-то

Viss it kā tiek darīts “mūsu labā”, bet uzklaušit un saprast mūs neviens īsti nevēlas. Lielākajai daļai krievu skolēnu tāda izglītības reforma nav vajadzīga.

разве отказывался? Я такого не слышала. Попробуйте найти хоть одного русского, который бы возражал, что язык знать надо? Надо так надо, вот только как бы так этого побыстрее добиться? Похоже, наши ученые мужи считают, что самый действенный метод — заставить наших учителей, глотая окончания, читать с бумажки конспект, заранее приготовленный дома. Что ж, жираф большой, ему видней. Кстати, никто не поинтересовался, что из себя представляют те 80% учащихся, которые сопротивляются? Это детки, которые, родившись в Латвии, вынуждены еще и доказать, что Латвия — это их дом. Да, к всеобщему сожалению — и их дом тоже. Парадокс — эти дети любят свою родину!!! Вот только она их — не очень...

5. ...сопротивления...

Повторюся, опять же все делается в наших интересах. Если русские сами не могут побеспокоиться о своих детях, то беспокоиться будут наши политики. Как же так, дети участвуют в митингах и манифестациях!!! А как иначе? Только так мы и сможем привлечь к себе внимание тех, кто интересуется, как там русским в Латвии живется, да только не вмешиваются во “внутренние дела, касающиеся только Латвии”...

Вот только давайте не будем делать вид, что кого-то очень беспокоит, что из-за забастовок бедные дети не успеют пройти школьный материал. На самом деле, кому-то будет только на руку акция “пустые школы”. Ведь какую потом шумиху можно будет устроить! Дети пропустили уроки без уважительной причины! А я понимаю этих детей. Если никаким другим способом не удастся привлечь к себе внимание, то выбор у нас небогатый. Как говорится, “в любви и на войне все способы хороши”. Только нашей молодежи сейчас не до любви. Они собираются даже не для того, чтобы что-то отстоять и доказать, а для того, чтобы впоследствии быть уверенными, что они сделали все, что могли. Эти дети поступают так, как подсказывает им совесть. Иначе как потом смотреть в глаза младшим братьям и сестрам, которые уже подрастают?..

Противно то, что все эти бесчинства подаются как благо для русскоязычной молодежи. Такое впечатление складывается, что русские дети чем-то очень насолили нашим “кунгием”. Хотя тут и дураку понятно, что легче всего бороться с детьми, а не, например, с внешними долгами. Печально, господа, печально... ☹

P. S. Kā domājat jūs? “Diskusiju klubiņš” gaida vēstules! (Adrese: Žurnālam “Tilts”, Dzirnāvu ielā 34a — 8, Rīgā, LV — 1010 vai e — pasts: liesma@sfl.lv)

Visi par to runā, daudzi dienu no dienas pavada pieplakuši pie TV ekrāna, daudziem ir neērti atzīt, ka nav atlicis laika noskatīties, kā iepriekšējā vakarā izrikojusies kāda jaunā “zvaigzne”... Īsāk sakot, arī Latviju ir pārņēmis īsts realitātes šovu bums. Tas skaitās tik stilīgi – skatīties realitātes šovu! Jāskatās, jo neesmu jau sliktāks par pārējiem... Ko, skatoties realitātes šovu, iegūst skatītājs un kāds labums no tā pašiem dalībniekiem, vaicājām gan realitātes šovu dalībniekiem, gan ekspertiem.

Realitātes šovu bums ir ar mums

Dace Pēkšēna,
Diāna Muceniece,
LU 2. kursa studentes

AMIGO (JĀNIS DREIŠKINS),
realitātes šova “Talantu fabrikas
muzikālais teātris” dalībnieks,
grupas “Iedomu Spārni” ģitārists

Jānis bija pirmais, kurš tika izbalsots jaunajā realitātes šovā “Talantu fabrikas muzikālais teātris”. Viņš par šo faktu neskumst, un atzīst, ka tā ir tikai spēle. Dzīve jau tāpēc nebeidzas. Galvenais mērķis, kāpēc Jānis piedalījās realitātes šovā, bija popularizēt grupu “Iedomu Spārni”, kur viņš spēlēja ģitāru, motivēja arī iespēja mācīties un sadraudzēties ar citiem dalībniekiem. Jāņa pieteikuma anketu šovam aizsūtīja “Iedomu Spārnu” soliste Ieva Zēģele. Izturējis visas atlasas kārtas un viena uzdevuma laikā pat paguvus nobučojot Jolantu Gulbi, Jānis nokļuva to dalībnieku vidū, kuri uzsāka realitātes šovu.

Viņš atzīst, ka piedalīties šovā piekritis ar lielu pierunāšanu. Ja šova laikā tā dalībniekiem nebūtu atļauts sestdienas un svētdienas pavadīt mājās, nebūtu piekritis. Jānis realitātes šovā pavadīja tikai nedēļu, kuras laikā visi dalībnieki bijuši ļoti draudzīgi. Par savu “niku” šovā viņš izvēlējās vārdu “Amigo” — draugs, un atzīst, ka tiešām sadraudzējies ar visiem dalībniekiem. Vislabākās attiecības šova laikā viņam izveidojušās ar Floyddu, jo, tāpat kā Jānis, arī viņš spēlēja ģitāru. Pirmā diena

jaunā vidē esot bijusi grūta, un Jānis pat gribējis doties mājās, tagad viņš atzīst, ka šova laikā tā arī nespēja pilnībā atvērties.

“Realitātes šovā ir pavisam citādā dzīve nekā ārpusē, tur iekšā tu nejūti kameras un jūties brīvi, bet tomēr saproti, ka to visu skatās cilvēki,” atzīst Jānis. Lai gan Amigo šovā pavadīja salīdzinoši īsu laiku, viņš uzskata, ka ir ieguvis daudz draugu, kā arī profesionālās zināšanas, piedaloties aktiermākslas, vokālās un kustību nodarbībās. Tātad bija tomēr vērts pameģināt. Kādam jābūt cilvēkam, lai viņš varētu piedalīties realitātes šovā? Jānis domā, ka nav tādu īpašu priekšnosacījumu (protams, jāprot dziedāt) — var piedalīties jebkurš, jo tieši dažādi cilvēki šovu padara interesantāku.

Daudzi apgalvo, ka realitātes šovos iegūtā popularitāte ātri nāk un ātri iet. Jānis tam piekrīt, jo iegūto popularitāti var noturēt tikai aktīvi darbojoties un strādājot. “Man ir grupa “Iedomu Spārni”, tāpēc ir daudz ko darīt pēc šova, ” piebilst Jānis. Tagad cilvēki uz ielas viņu atpazīst, nāk klāt, vēlas aprunāties. Attieksme esot pozitīva, noraidošu vai negatīvu attieksmi Jānis nav izjutis. Bet kurša biedri Jāni pēc atgriešanās no šova pat sa-gaidījuši ar ovācijām.

“Piedaloties talantu šovā, tu nekad nebūsi zaudētājs! ”pārliecinoši saka Jānis.

CHILLI (ILVA ŠEŠKAUSKA),
“Talantu Fabrikas” uzvarētāja

Chilli ir pavisam cits skats uz realitātes šoviem, jo viņa visu vērojusi nevis televizora ekrānā, bet gan pati tajā piedaloties.

“Neteikšu, ka man būtu slikts viedoklis par realitātes šoviem. Kaut kādā ziņā jau tas, protams, ir kā konveijers, bet, no otras puses, tiem, kas iekšā, tā ir iespēja kaut ko darīt. Realitātes šovs tikai un vienīgi ir kā atspēriens un iespēja,” atzīst Chilli. Viņa noraida pārmetumus, kas itin bieži izskan, ka realitātes šova dalībniekiem pēc šova nav ko dziedāt. “Ja dziedātāju novērtē, viņam dziesmas uzrakstīs. Nora Bumbiere, piemēram, arī pati dziesmas nerakstīja, taču viņai bija ļoti laba balss, kas ir svarīgāk. Tāpat svarīgi ir, lai dziedātājs prot labi uziet uz skatuves un nodod dziesmu ar informāciju un atbilstošām emocijām skatītājam.”

Chilli atzīst, ka no mūziķu puses ir dažāda attieksme pret šāda veida realitātes šoviem, taču tieši pret viņu vērstu negatīvu attieksmi vēl neesot nācies izjust. Viņa piekrit, ka fanu attieksme gan ir mazliet savādāka. Būtiskākā atšķirība ir tā, ka fani zina, kāda Chilli ir ikdienā, taču tas netraucē. “Man nav ko slēpt, esmu ļoti atvērts cilvēks. Kāda esmu, tāda es-

JĀNIS STRAPCĀNS,
mūziķis, grupas “H2O” solists

Jānis ir no Tērvetes un šobrīd mācās Rīgas Doma kora skolā. Grupa, kurā viņš dzied, 3. martā svinēja gada jubileju, Jānis piedalījās arī Eurovizijas dziesmu konkursa nacionālajā atlasē, dziedot *backvocal* “Talantu Fabrikas”

uzvarētājam Chilli. Viņš realitātes šova dēļ gan neesot gatavs ziedot mācības. Arī Jānim savulaik bijusi doma piedalīties realitātes šovā, taču no šīs domas atturēja pienākumi: “Mācības — pirmajā vietā (šo domu Jānis liek īpaši pasvitrot).” Tādēļ jaunā mūziķa ierosinājums ir šāda veida realitātes šovus rīkot sestdienās un svētdienās, viņš ir pārliecināts, ka gribētāju skaits būtu visai iespaidīgs. Tajā pašā laikā viņš īpaši nevēlētos, lai citi jauktos viņa dzīvē.

Neskatoties uz to, ka Jānim mājās televizora nav, viņš ir itin labi informēts par realitātes šovus notiekošo. Šad tad kaut ko izdodas redzēt vai nu internetā vai pie kaimiņiem. Viņš atzīst, ka neesot nemaz tik slikta dzīve bez televizora, jo tur visai bieži rāda daudz nevajadzīgu lietu, tostarp reizēm ir arī realitātes šovos — “visa tā ķīdāšana”, sadzīve... “Šovā, protams, ir arī visādas blakus darbības, iespēja strādāt un attīstīt sevi visdažādākajās jomās, tajā pašā laikā jāņem vērā, ka cilvēkiem jau patīk parakņāties pa citu kabatām,” Jānis secina. Toties interesanti un jautri ir paskati-

mu,” dziedātāja piebilst. Vienīgais, par ko ir mazliet skumji, ka, lai arī Chilli, kā pati saka, pēc uzvaras realitātes šovā nemaz nav mainījies, cilvēki pēkšņi sākuši viņu uzskatīt par iedomīgu. Tāpat nācies dzirdēt pašai par sevi dažādas baumas: ka pirms koncerta Liepājā, piemēram, viņa pieprasījusi atsevišķu istabu un citas *ekstras*, kā patiesībā nemaz nav bijis. “Es neesmu cimperlīga. Īstenībā cilvēki redz to, ko viņi grib saskatīt,” atzīst Chilli.

Ne katram ir pa spēkam piedalīties realitātes šovā. Vienam otram pēc iznākšanas jāmeklē psihologa palīdzība. Vai ir vērts?

Tomēr ne jau katram ir pa spēkam piedalīties realitātes šovā, jo nav nemaz tik viegli pavadīt četras sienās vairākas nedēļas un pat mēnešus. Tādēļ pašam ir svarīgi apzināties savus spēkus, pretējā gadījumā visādi var gādīties. Arī Chilli ir nācies dzirdēt, ka fabrikančiem pēc iznākšanas no šova bijusi jāmeklē psihologa palīdzība. Viņai pašai uzvarēt un izturēt līdz galam palīdzējusi mērķtiecība.

ties “Fabrikas” koncertus, bet ikdienā notiekošajam viņš līdzī neseko. Viņš uzskata, ka, skatoties realitātes šovus, cilvēki mēģina tajos saskatīt kaut ko tādu, kas nav pašiem, daudzi skatās to “aiz nav ko darīt”, bet, viņaprāt, tas nav labākais laika piepildījums.

Jānis pieļauj, ka daudzi realitātes šovus iecienījuši arī tāpēc, lai būtu par ko parunāties. “Parasti par visām “fabrikām” zinu, kas ir kurš, kas, lielos vilcienos vērtējot, notiek, bet vairāk man neinteresē, tiešām,” saka jaunais mūziķis. Jānis ir pārliecināts, ka mūziķiem šodien ir iespēja “izsisties” arī bez realitātes šovu palīdzības, un to viņš pats vērtē krietni augstāk. “Tāds ceļš ir daudz patiesāks un īstāks. Ja kaut ko vari sasniegt pats, bez televīzijas palīdzības, tad tam ir daudz lielāka nozīme,” uzskata Jānis. Viņš nenoliedz, ka Latvijā populāram kļūt nemaz nav grūti, tieša, kad kaut kas sasniegts, jāprot to saglabāt. Popularitāti var iegūt lēti, kaut vai — uz kāp Vanšu tiltā, paprasi eklērus un esi jau populārs...

V Ē R T Ē E K S P E R T I

Anda Rožukalne, LU lektore,
žurnāla “Santa” redaktore vietniece:

— Realitātes šovi ir uz ilūziju producēšanu balstīts bizness. Šobrīd ir vilnis, kad zināmā mērā tas ir jaunums, iespēja, ka var kaut ko novērot, un cilvēki skatās, tāpat šova veidotājiem ir iespēja piesaistīt lielu auditoriju. Viens no realitātes šovu veidiem ir muzikālie šovi, kuros cilvēki mācās dziedāt un kļūt par zvaigznēm. Muzikālie realitātes šovi, no vienas puses, ir pozitīvāki par citiem, jo mēs tiem vismaz redzam pozitīvu pamatu. Cilvēki, kuriem interesē sevi attīstīt muzikālā jomā, kuri grib kļūt populāri, ir ar mieru maksāt par to ar neru krīzēm, ar aprunašanu un nežēlīgu čatu. No otras puses, varam pilnīgi skaidri pateikt,

ka, tieši tāpat kā iepriekšējo šovu dalībniekus, lielāko daļu mēs aizmirstam uzreiz pēc šova beigām. Ja ir bijis kāds liels talants, tad varbūt tas attīstās, bet mēs nevaram pat pateikt, vai tas notiek, pateicoties šovam, vai tam, ka, lai pagarinātu šova peļņas iegūšanas laiku, pēc šova tiek izdoti diski — atkal papildus produkts uz šo cilvēku rēķina. Bez tam pēc šova dalībnieki vēl tiek iesaistīti kaut kādos citos mediju projektos vai koncerttūrēs, bet arī tas pārsvarā nozīmē turpināt peļņas gūšanu uz šo cilvēku rēķina. Es saprotu šos jaunos cilvēkus — viņi šovā saskata vienu no iespējām dabūt to, ko mēs visi gribam sasniegt visās jomās, bet ātri, un realitātes šovā principā tas it kā ir iespējams. Patiesībā tā ir milzīga ilūzija.

Ābrams Kleckins, LU docents:

— Es domāju, ka no visiem realitātes šoviem muzikālie realitātes šovi ir tie jēdzīgākie, jo no tāda veida šoviem cilvēkiem vismaz ir kāds labums, viņi kaut ko iemācās, kaut ko uzzina, dalībniekiem varbūt paveras kaut kādas iespējas... Cilvēki, kas skatās, tāpat kaut ko iemācās, tāpēc es uzskatu, ka no šādiem pasākumiem muzikālie šovi ir no-derīgākie. Tagad šovā iecerēti iestudēt mūziklu, veidot mūzikālu teātri — paskatīsimies, kā tas izdosies. Tomēr man šajos šovos daudz kas arī nepatīk, piemēram, izpildījuma līmenis varētu būt augstāks, ir arī vēl citi trūkumi.

“Возвращение”

Илона Нарусберг,
ученица 11-го класса
Рижской еврейской школы

В конце минувшего года в Риге прошел Фестиваль российского кинематографа. Организаторам, а именно — продюсерской компании Василия Мельникова “Alexander Studio Group”, удалось представить изумительную программу лучших российских картин — от покорившего Венецию “Возвращения” до вызвавшего скандал в Каннах “Отца и сына”.

Для меня было важно увидеть “Возвращение” Андрея Звягинцева, но именно на премьерe я оказалась совершенно случайно. Уже после показа поймала себя на мысли, что все произошедшее с фильмом — от сценарной задумки до венецианского триумфа — ряд закономерных случайностей, провидение. Впрочем, начнем со скромного лирического отступления. Как оказалось, это давняя история...

Выбор

Самое удивительное, что из пятнадцати эпизодов “Чёрной комнаты” я помнила именно “Выбор”. Просто таким бы я хотела видеть кино. Ритм, стиль, музыка, утонченность, сумеречная среда, глубина — все было в нем, это был мой фильм. Особой стала строчка из Борхеса, как бы эпилог — *все существующее — сон, а что не сон — не существует* — спонтанно совпавшая с ощущением жизни по инерции.

Почему-то мне казалось, что новелла непременно должна быть дипломной работой студента режиссерского факультета ВГИКа, и я очень надеялась, что судьба не оставит талантливого человека и ему повезет. И только теперь, после фестиваля, я узнала, что на самом деле “Выбор” поставил Андрей Звягинцев. Это было три года назад.

Возвращение

Сюжет рассказать сложно. В центре два мальчика. Одному 14, другому 12–13. Жто два родных брата, которые не знают своего отца, они его никогда не видели, кроме как на фотографии 10-летней давности. Фильм начинается с того, что появляется отец. Причем, он никак не комментирует свое появление, забирает детей с собой в путешествие.

В фильме “Возвращение” семейная драма — всего лишь форма, главное —

то, что внутри этой оболочки, и разглядеть это нетрудно, фильм соткан из прозрачных подсказок — нужно только посмотреть чуточку глубже.

Испытание

В одном из первых эпизодов маленький Иван не может собраться и прыгнуть с вышки. Его никто не ждет. Он остается один на смотровой площадке, пока мама не находит его. Обняв дрожащего сына, она уверяет, что он обязательно прыгнет, но в другой раз, когда сможет.

Внутренний стержень, а не утешение — то, что действительно нужно Ивану, чтобы преодолеть. Ни одно испытание невозможно преодолеть без веры, любви, прощения в душе — это главное.

Отец

Впервые мальчики видят отца рядом, в том самом ракурсе, который применил художник итальянского Возрождения Андра Мантеля, изобразив Христа, снятого с креста. И чтобы точно знать, что пришедший незнакомец — их отец, они бегут на чердак посмотреть на единственную фотографию, вложенную в Библию с иллюстрациями Доре. Найденная карточка лежит возле рисунка жертвоприношения Авраама.

Ужин, где непосредственно происходит знакомство, мысленно отсылает к таинству причащения или тайней вечера. *Сие есть тело Моё, которое за вас предлагается; сик творите в Моё воспоминание.* Отец немногословен, так будет на протяжении всего фильма, но ни в коем случае не груб, не жесток: он любит сыновей — это в его глазах. Андрей, старший, чувствует это, отец для него — тот, кто направит, научит. И он следует за отцом, верит ему, но не Иван. “Любому слову его веришь, в рот заглядываешь, а он — неизве-

стно кто. Мы здесь одни, откуда мне знать, что он отец? Что ты ему веришь-то?” — с самого начала Иван не принимает отца, не может простить двенадцатилетнее отсутствие и копит обиду. Но именно через отца к мальчикам придет осознание главного.

Путешествие

На следующий день отец возьмет мальчишек в путешествие, где им предстоит усвоить, что значат настоящая самостоятельность и ответственность — в более широком смысле — что значит быть в ответе за то, что творишь на земле. *Отцу очень мало времени отпущено, он это знает. И поэтому он очень концентрированно воздействует на своих детей.* Жесткость только усиливает отрицание Ивана.

Планы изменились — возникает срочное дело, и отец направляется на заброшенный остров. Не очень люблю проводить аналогии, но напрашивается параллель с островом А.Тарковского в картине “Солярис” — именно там человек обрекает себя. Но это раскрывается чуточку позже. Срочное дело — найти таинственный

Sīzētu pārstāstīt nav viegli.
Centrā — divi brāļi. Vienam ir 14, bet otram 12 vai 13 gadi. Savu tēvu viņi nekad nav satikuši. Bet pēkšņi tēvs ierodas un...

ящичек, значение которого вызвало столько споров в прессе. В нем то, что отец *уносит с собой навсегда*, и это ключевая метафора фильма — *нечто всецело из внутреннего смысла.*

Смерть

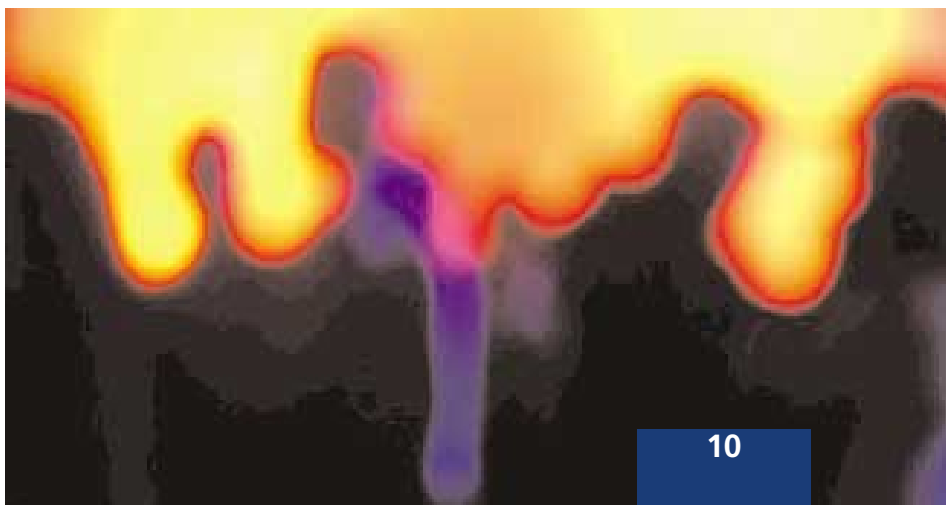
Мальчики вновь не сдержат слова, и это обернется трагедией — смертью отца. И только они осознают. Это осознание и есть дар отца, его жертва. Они не были к этому готовы, но так они обрели себя. Это взросление духовного плана.

- *Мы не туда идем, Андрей, мы заблудились.*
- *Вставай, пошли.*
- *Андрей, что делаешь...*
- *Что?..*
- *Ц отца глаза открыты...*

В “Возвращении” нет ничего случайного, и библейские ассоциации подводят к мысли, что путь отца и сыновей — метафора земного пути Христа, вечная история пути к прощению, вере, любви.

И за них Я посвящаю Себя и они были освящены истиною.

(автор глубоко признательна серверу www.ren-tv.com и особенно Татьяне Морозовой за помощь в работе над эссе) ☒

Тайны приучения мобильного телефона

Дарья Шиманская, ученица
11-го класса Рижской Классической
гимназии

Еще сто лет назад большинство людей, чтобы преодолеть расстояния и передать радостные или не очень известия, приходилось писать письма, посылать телеграммы и, что еще более существенно — отрывать пятаю точку от любимого дивана и идти в тридевятое царство (пусть этим тридевятым царством являлся даже соседний дом, все равно лень!) сквозь любые погодные условия. Но недаром говорят, что лень — двигатель прогресса. Один умный дядя, очевидно, как раз в тот момент, когда ему уж очень лень было отрывать от дивана себя, любимого, взял, да и изобрел телефон. И пусть далеко не вспомнят теперь фамилию этого всенародного героя, звали его, кстати говоря, Белл, но уж свой домашний номер телефон после недолгих размышлений назовет кто угодно.

Правда, толчком к следующему шагу эволюции телефона была скорее не лень, а суета. Точнее — вечное человеческое нетерпение. Как это он, король вселенной (хм, царь зверей), будет сидеть в четырех стенах и ждать звонка! Нет уж! И опять какой-то мудрый дядя, чью фамилию я, к стыду своему не знаю, пришел на помощь человечеству. Раз — и появился мобильный телефон. То есть тех, кто думает, что он изначально умещался в ладони ребенка, я разочарую: сначала это были чудовища, похожие на кирпичи, и весившие как то, на что они были похожи. Потом несчастные телефончики состарились, высохли и сморщились до нынешних размеров. Шучу. Каждое преобразование телефона было довольно сложной задачей, в дебри нпм совсем необязательно лезть. Нам достаточно набрать номер и услышать знакомые голоса. От первых телефонов люди крестились и прятались, думая, что в них живут демоны, не важно, что голоса этих демонов отдаленно напоминали голос любимой племянницы, троюродного дяди и еще бог знает кого. Мы—что, конечно, не настолько “продвинуты” и телефон сейчас — не роскошь, а необходимость. Правда, молодежь и более старшие поколения используют свои мобильники или сотовые, как их называют в России и странах СНГ, немного по-разному. Об этом и пойдет речь.

Всем известно, что минута разговора по мобильному телефону обходится, мягко говоря, дороже минуты общения с обычным домашним аппаратом. Так что не рекомендую обсуждать с друзьями вчерашнюю вечеринку с подробными рассказами о том, где и в каком состоянии кого-то нашли утром. Да и новые платья и бойфрендов своих подруг стоит обсуждать при личной встрече — выйдет намного дешевле. Но зачем тогда мобильный телефон?

Итак, 9 причин, благодаря которым у вас может появиться мобильный телефон:

1. Родители устали периодически вас терять и обзванивать в поисках любимого чада всех его знакомых. В таком случае телефон называется поводом.
2. Вы разучились совмещать время и пространство, но при этом делаете вид вечного двигателя и постоянно куда-то

торопитесь. Кстати говоря, именно для таких личностей характерны разговоры на бегу, за едой и даже тем, куда царь пешком ходил.

3. У вас появились деньги и свободный карман, который захотелось отяжелить новой игрушкой последней модели. Что ж, и такое бывает, только вот этим

Visiem ir, bet jums — nē.
Devīni iemesli, kāpēc arī jums
tas ir vajadzīgs.

- “детям” чаще всего глубоко за 12 лет.
4. В целях экономии, акции протеста или особой нелюбви к Латтелекому у вас дома отключили телефон и каждый член семьи получил по телезаменилю. Для таких случаев, очевидно, и придумана услуга “Телефон друга”. Да здравствуют скидки для избранных!
5. У вас нет домашнего телефона, потому что нет постоянного места жительства. Не обижайтесь, это вовсе не означает вашу принадлежность к бомжам, просто вы, возможно, живете в общежитии или снимаете квартиру.
6. Просто так. У всех есть, а у вас нет. Что ж вы, рыжий, что ли?! (никаких личных антипатий к обладателям рижых шевелюр!)
7. Чтобы вас чаще вспоминали друзья.
8. Чтобы вы чаще вспоминали друзей.
9. Чтобы не приходилось посвящать родителей в свои личные и не очень личные отношения. Вам звонит кто угодно — и никто об этом не знает!

Ксть, конечно, и неофициальные способы задействовать свой телефон в общественной жизни, например, играть в игры, кидать гудки одноклассникам во время уроков, устраивать гонки мобильников, поставив их на вибраторы и пустив бегать по гладкой поверхности. Но это не главное. Главное — связь.

Очень часто, когда возникает потребность позвонить человеку после тридцати (в смысле лет), мы не всегда уверены — поймет ли он нас. Наверное, это странно, но у молодежи с мобильными телефонами существует неписанный свод правил поведения. Например, понятие гудка для нас естественно, как понятие воздуха, а вот для моей мамы... Чаще всего гудки кидают, когда вышел кредит или разговор предстоит длинный, а платить за него не хочется. Иногда, если человек не смог вам позвонить, гудок ему может означать, что вы теперь свободны и он может вам позвонить. С людьми незнакомыми или мало знакомыми, если нет особой договоренности, так обычно не делают, да многие и не поймут. Так что хотите сэкономить: объясните родителям суть такого плачевного явления, как закончившийся кредит и научите всех—всех—всех отвечать на гудки!

Вторая особенность — это страстная и пламенная любовь молодежи к SMS. Молодые люди самозабвенно осваивают искусство вмещать в заветные 160 символов самое важное: от деловых соглашений до любовных признаний. Ввиду такого маленького возможного текста ребята, как могут, напрягают свою фантазию, сокращают слова, вводят символы. Допридумывалось до того, что пришлось специальный словарь издавать SMS-выражений.

Пара примеров оттуда:

plz — пожалуйста; — 4U — for you (для тебя); 2 — too (тоже)

К тому же представьте себе русский текст, набранный английскими буквами, да к тому же буква “ш” ввиду отсутствия аналогов ее в английском языке, заменена на цифру 6, буква “ч” — на цифру 4, “ж” — на звездочку или сочетание “zh”. Так что текст “Маща, я задерживаюсь, буду чуть позже шести. Пожалуйста, позвони мне, когда придешь” будет выглядеть так: “Maба, ja zadrezhivajus, budu 4utj pozzhe 6. plz, rozvoni mne, kogda prideb”. SMS-ки, пожалуй, можно рассматривать как отдельный литературный жанр. Это мини-рассказы, эссе и стихи в одном лице — все зависит от творческого потенциала их автора. И самое главное — все, что мы боялись сказать кому-то в глаза, мы теперь можем написать и быть уверенными, что адресат получит наши тайные признания минуты через полторы. Как ни странно, многие молодые люди ужасно стеснительны, и им проще написать о том, как и что они чувствуют, нежели высказать.

Да и есть в

Обвалится ли у марсиан крыша?

Даниэль Умановский,
ученик 11-го класса, Рижской спе-
циальной 66-ой средней школы

Лет пятьдесят назад лекции на тему жизни на Марсе собирали полные залы в клубах и домах культуры. Да и сейчас очень хочется услышать, что наша Земля — не единственное обитаемое место во Вселенной. Долгое время Марс был полон загадок, одно время даже считался опасным. Что же теперь мы знаем о нашем соседе по Солнечной системе?

В древности было замечено, что эта планета светится ярко-красным светом. Видимо, поэтому у разных народов она называется “красная”. Римляне дали планете название в честь почитаемого ими бога войны Марса (красный — цвет крови), это имя

Ja marsieši tiešām eksistē, tad drīz vien mums nāksies risināt starpplanētu diplomātisko konfliktu...

прижилось. Много веков Марс оставался загадочной красной точкой в небе, чье движение по небосклону было трудно предсказать. Только в 17-ом веке при помощи телескопа было замечено, что у Марса есть белые пятна внизу и вверху, вероятно, полярные шапки. В 1719-ом году о Марсе говорили все — он очень близко приблизился к Земле, и его яркое свечение вызвало в людях панику. Одни говорили, что скоро на нас упадет огромный огненный шар, другие представляли себе какое-то чудовище, которое скоро проглотит нашу планету. В конце 18-го века один английский астроном, изучая Марс, увидел на нем темные зоны. Он сообщил, что это огромные океаны, а на планете живут разумные существа.

В 19-ом веке ученые приводили о Марсе различные факты. Некоторые математические расчеты были для того времени удивительно точны, но появлялись и далекие от правды утверждения. Так, были опубликованы карты Марса с океанами и континентами, а планету якобы покрывают красные леса и зеленые воды. Один итальянский астроном наблюдал на Марсе длинные полосы, которые он назвал каналами. Многие расценили этот факт так, что на Марсе есть разумные существа, прорывшие впечатляющей длины каналы для обеспечения водой удаленные от океанов районы. В это время были открыты и спутники Марса, которые назвали Фобосом и Деймосом, т.е. Страхом и Ужасом (а какие еще у бога войны могут быть спутники?)

А когда Герберт Уэллс написал свой фантастический роман “Война миров”, где изобразил злобных и противных марсиан, напавших на Землю, в их существование поверили многие. В 1938-ом году Орсон Уэллс, сын писателя, решил создать по роману “Война миров” радиоспектакль. Радиотрансляция началась сообщением о том, что за людьми давно наблюдают инопланетяне, а не Землю только что упали летающие капсулы. Но авторы передачи перестарались: слушатели подумали, что это официальное сообще-

ние властей. А когда по радио сообщили, что из капсул вылезают ужасного вида существа и при помощи лучевого оружия уничтожают людей, а армия США мобилизована, началась паника. Люди тысячами покидали свои дома и только через несколько часов удалось из успокоить. Именно после этого случая как роман Герберта Уэллса, так и сама мысль о марсианах, стала очень популярной.

Когда появилась возможность летать в космос, людям очень хотелось изучать другие планеты. Но так уж выходит, что удобным объектом для изучения является только Марс. На Меркурии и Венере жара такая, что пока на их поверхность опуститься невозможно, а другие планеты далеко, да и гостеприимно тоже не выглядят. Было предпринято много попыток опустить на Марс исследовательские аппараты, но странным образом большинство из них исчезло. Никто не знает, то ли они не могли сесть, то ли разбились, а может, их сбили системы защиты инопланетян. Те аппараты, которым удалось передать с Марса снимки, огорчили желающих встретиться с марсианами. Планета покрыта красным песком, а в горах и кратерах нет никаких следов жизни. Не было найдено не только скелетов, но и развалин каких-нибудь сооружений или зотя бы коротенькой записки.

Сейчас на Марсе находятся два американских робота, которые ездят по поверхности, перемещают камни, бурят дырки, роют ямы. Если все же марсиане существуют и живут под землей, то скоро у них от наших экспериментов может обвалиться крыша, а нам придется решать межпланетный дипломатический конфликт. ☑

Galastacija redzama

Raimonds Kaže,
3. kursa students

Mans ceļš ir mani aizvedis uz Silupi. Kurpes ir nodilušas, bet kedas es vēl joprojām neesmu izņēmis laukā no somas. Sviedri no pieres tek aumaļām, skatīties uz gaismu varu ar lielu piepūli, bet kuņģis sāp jau pusotru nedēļu. Tomēr es varu būt apmierināts. Mans mērķis bija sasniegt Silupi, un es to esmu izdarījis. Visapkārt sev es jūtu enerģijas laukus, kas plūst ārā no zemes un veido režģi mana ķermeņa centrā. Vecajam Inamoto bija taisnība, Silupe ir zemes senākā svētvieta, kaut par to klusē gan "Pagan Magazine", gan visi pazīstamākie svētvietu portāli internetā.

Jau vairāk kā desmit gadus es ceļoju pa dažādiem pasaules nostūriem, meklējot īsto un vienīgo punktu, kurā saiet kopā enerģijas līnijas, un tagad man beidzot ir izdevies to atrast. Kāda gan laime, ka pirms pusgada Katmandu mans ceļš krustojās tieši ar vecā Inamoto nāves taku. Ja es nebūtu izliecies par mācītāju un piedēvis viņam grēkus, es nekad nebūtu uzzinājis visu patiesību par Silupi un tās brīnumainajiem spēkiem.

Līdz tai liktenīgajai dienai man nebija gadījies neko dzirdēt ne tikai par Silupi, bet par Eiropu kā tādu. Pie mums Arkanzasā kaut ko tādu nekad nemēdz pieminēt, uzskatot stāstus par Eiropu, kas atrodoties otrpus okeānam par tikai nepārbaudītām baumām, kurām nav vērts pievērst nekādu uzmanību. Arī uz Katmandu es biju nokļuvis gluži nejauši — kādā loterijā, kas notika Las Vegasā, kur mani bija atveduši mani svētvietu meklējumi es laimēju vienvirziena lidmašīnas biļeti

uz šo nevienam nezināmo pasaules nostūri. Un viss pārējais jau ir tikai detaļas.

Man kabatā ir akmens, uz kura ir attēlots kāds mistisks simbols. Vecais Inamoto teica, to saucot par omegu un tas esot kaut kas ļoti nozīmīgs. Viņa valoda bija sarežģīta un teikumi gudri, tāpēc es vecā Inamoto vārdos sevišķi neklausījos. Viss, ko es varu apgalvot, ka tas simbols ir nedaudz fallisks, taču es nebūtu neesmu homoseksuāls. Es gan neesmu nekāds citādi domājošo diskriminētājs, tomēr nevēlos radīt nekādas liekas neskaidrības. Džordžs Stodarts ir mans vārds, ja tas kādu varētu interesēt.

Patlaban uz mani skatās kāda iezemiete. Viņas augums varētu būt piecas pēdas un trīs collas, taču es bez lineāla nevaru precīzi pateikt. Zobi spēcīgi, taču nedaudz iedzelteni. Miesasbūve pieņemama, kaut gan varētu būt arī mazliet vieglāka. Krūšu izmērs B, taču uz aci varu noteikt arī neprecīzi. Matu krāsa novadam tipiska. Izteikti vaigukauli. Lūpas patikama dizaina, krāsotas. Garšu uz aci nepateikšu. Rokā apmēram trīs pēdas gara nūja. Izskatās, ka tas varētu būt kāds instruments...

Es esmu atkal pamodies. Galva man ļoti sāp. Šķiet, ka atrodos pietiekoši šaurā telpā. Pārbaudu kabatu saturu. Tās ir gandrīz tukšas, ja neskaita ogles gabaliņu un alumīnija foliju. Galva sāp. Nevajadzēja vakar tik ļoti daudz dzert. Pag, es vakar nedzēru. Es esmu ieslodzīts. Tā gan ir nopietna neveiksme! Būšu uzķēries uz viņu triku. Taču viss būs kārti-

bā — es taču esmu pozitīvais varonis, viņiem pret mani nav nekādu izredžu. Kur ir mana mugursoma? Aizstiepuši, neģēļi tādi. Nekas, vismaz ceļš uz brīvību ir atrasts. Sienā, pavisam netālu no griestiem ir ventilācijas caurums, neliela kastes piebīdīšana un es esmu brīvībā. Vēl tikai pa ceļam paņemu uz grīdas gadījušos Valda Makarova automātu (to, ka automāts pieder tieši Makarovam varēju izlasīt pēc inkrustējuma uz tā sāna). Nevar taču zināt, pēc kādām lietām radīsies vajadzība.

Esmu nokļuvis nelielā istabā. Uz grīdas atrodas objekts, kas ārēji atgādina klozetpodu, taču ļoti nekvalitatīvu. Iebāžu tajā roku, un tā kļūst slapja. Savu slapjo roku paberzēju pret ogles gabaliņu. Roka kļuvusi netīra. Labi, ka tepat blakus ir izlietne. Nomazgāju rokas, jo negribu staigāt apkārt netīrs. Kāds atver vaļā tualetes durvis. Es momentā noslēpjos aiz poda, cerībā, ka viņš mani varētu neievērot. Neveismīgi. Viņš liek man sniegt paskaidrojumu. Man nekas labāks nenāk prātā, kā izvilkēt no biksēm Makarova automātu un sniegt to ienākušajam cilvēkam kā prasību par klusēšanu. Viņš man piekrit. Es vēl paspēju ievērot, ka viņam degunā aug gaiši mati. Tas man varētu nodrēt kaut kad vēlāk. Atstāju nezināmo cilvēku tualetē vienu.

Apšēžos uz dīvāna, lai apdomātu situāciju, kurā esmu nokļuvis. Viss liecina, ka šī Si-

Turpinājums 14. lpp.

Galastacija redzama

Turpinājums no 13. lpp.

lupe patiešām ir istā vieta. Nosaukumu gan ir tik grūti izrunāt. Riverblue izklausās daudz labāk, tomēr es palikšu pie līdz šim lietotā pieraksta, lai nerastos lieki sarežģījumi. Man uznāk atmiņas uzplaisnījums, kādi mēdz atgādities ne biežāk kā dažas reizes gadā, tāpēc atlaižos dīvanā ērtāk un vēroju savu atmiņu ainu.

Patiesībā tās nav vis manas atmiņas, bet gan stāsts, kuru man vēstīja vecais Inamoto. Kādreiz tālā zemē, kuru sauca par Vorokloniem dzīvoja kāds cilvēks vārdā Ainārs. Šis Ainārs bija pazīstams visā valstī pateicoties savām zirgu apkalšanas spējām. Arī svešinieki no tālām zemēm brauca pie Aināra, lai tas viņu zirgus darītu izturīgākus pret to dienu sliktajiem ceļiem. Kad pie Aināra atbrauca blondīne no pavisam citas pasaules malas un lūdza apkalt viņas velosipēdu, jo viņa gribēja atriebties Bilam, Ainārs tikai sāji pasmai-

dija un nocitēja kādu Bībeles fragmentu par godīgā cilvēka ceļu. Taču blondīnei bija nopietns pamats atmaksāt Bilam par visām ne-taisnībām, kuras viņš bija nodarījis Tibetas mūkiem, tāpēc Ainārs viņai uzdāvināja bezmaksas bukletu "Kā vislabāk pavadīt bez naudas divus mēnešus Indijas dienvidos, pārtiekot tikai no sažuvišiem atkritumiem un pamazām mirstot no holēras".

Kāpēc es iedomājos par šo stāstu, man nav zināms, taču tā patiesība ir vispārzināms fakts, turklāt vecais Inamoto pat esot vairākas reizes šo Aināru redzējis. Būs vien jātaisās projām, kamēr mani atkal nemēģinās kāds sagūstīt. Kārtības labad paņemu no pelnūtrauka izlietotu sērkokciņu. Ja savieno divas vāveres un elektrisko bārdas skujamo ar trim papīra lapām, ir iespējams iegūt strāvas avotu, kas var apgādāt vienu vidēja izmēra kabatas lukturi. Ko var izdarīt ar apdegušu sērkokciņu, man nav ne mazākās sajēgas, taču tas laikam nav arī svarīgi. Ar ogles gabalu izsītu logu, kas ved uz ielu, tad attaisū to vaļā un izlienu pats ārā. Es esmu brīvs!

Man apkārt ir vesels ļaužu pūlis, kuru veido vismaz desmit cilvēku. Viņi visi kaut kur iet. Izsecinu, ka viņu mērķis ir manu meklējumu objekts. Ārēji tas izskatās pēc parastas un visai nepievilcīgas ēkas. Virs durvīm liels uzraksts, nezinu tā nozīmi, droši vien tas ir kaut kas saistīts ar garīgo enerģiju, rakstās sekojoši "Kulturas Nams". Ieeju iekšā, pie durvīm no manis prasa kaut kādu naudu, kuru labprāt samaksāju, jo sava mērķa labad esmu arī daudz vairāk zaudējis kā tikai nīcīgas materiālās vērtības. Vai tad citādi Niko

būtu mani atstājusi? Labi, šodien iztikšu bez Niko.

Manā priekšā atrodas skatuve, uz kuras tiek izpildīts kas līdzīgs muzikālam rituālam. Uz skatuves atrodas vairāki mūziķi. Vienam no viņiem uz krekla ir uzraksts manā dzimtajā valodā, kas vēsta "Es tik ļoti tukšā, ka nevaru pat samaksāt uzmanību." Tas no-teikti ir istais cilvēks, kuru man arī vajadzēja atrast. Cilvēki man apkārt izdara kustības, kas ārēji atgādina konvulsijas, bet kuru saturs man paliek slēpts. Vajadzēja man ievākt vairāk informācijas par šo divaino vietu, pirms pašam doties uz Silupi.

Kad priekšnesums beidzies es apturu jau projām ejošo cilvēku krekļā. "Es esmu atnācis, lai atrastu gaismu," saku viņam, papildinot savus vārdus ar žestiem, nezino, vai Patiesības sargs pārvalda manu valodu. Saņemu atbildi, ka gaismas nebūšot, jo būšot diskotēka. Kā gan var svētvietā notikt diskotēka? To nevaru saprast pat es, kaut gan manā zemē it visam ir cena, bet šāda zaimošana nevienam nevar būt pieņemama. To pasaku arī divainajam cilvēkam, kurš šķiet esam visai neliela auguma. Viņš man neatbild, varētu padomāt, ka būtu ūdeni mutē ieņēmis, kaut gan esmu drošs, ka tā tas nav. Ieraugu, ka man apkārt sastāties vesels ļaužu pulciņš, kas visi uz mani draudīgi raugās. Vienam no viņiem ir bārda un gari melni mati, tas šķiet esam visbīstamākais dalībnieks kompānijā. Viņa smaidā ir kaut kas nelabs, kas liek maniem visiem kauliem nodrebēt šausmās. Vēl ir arī meitene melniem matiem, kas ir no tā paša kaluma, no kura barvedis. Trešais mani vērojošais subjekts šķiet mazāk bīstams — ģērbies kā ikdienišķs suteners, viņš man pavērsis neizteiksmīgu skatienu. Bet visbriesmīgākais ir ceturtais. Pinkais un mežonīgs, no šādiem cilvēkiem es parasti mēģinu izvairīties, taču šoreiz man ir ticība, ka tieši viņš man pateiks, kur atrodas svētvietas centrs. Arī filmās vairumā gadījumu tieši vienacains kuprainis dod varonim visvērtīgāko padomu. Sadūšojos un vaicāju viņam: "Kur šeit atrodas svētais grāls?" Viņš mani raugās ar tādū skatienu, it kā es būtu viņam pavaicājis ko nepiedienīgu un tad atbild: "Tualete ir pa kreisi." Pasaku paldies par viņa doto padomu un eju pa kreisi.

Tur patiešām ir tualete. Es ieeju tajā iekšā un redzu klozetpodu, aiz kura esmu noslēpies es pats. Es sev piedāvāju Makarova automātu. Es no sevis to paņemu, ļāju sev tualeti atstāt. Neizprotama situācija, nekas līdzīgs man nav iepriekš atgadījies. Kas bija tas otrs es, kāpēc viņam bija Makarova automāts un kāpēc viņš man to atdeva?

Un lai vēl kāds man apgalvo, ka Silupe nav pasaules centrs.

Turpinājums nav izslēgts. ☒

* * *

Students veicā mātei:

– Kur palicis mans gaišais krekls?
– Aiznesu uz veļas mazgātavu.

– Vai tev prāts! Uz tā aprocēm bija uzrakstīta visa Viduslaiku vēsture!

* * *

Blondīne jautā paziņai:

– Vai tu nezini Rūdolda tālruņa numuru?

Paziņa:

– Diemžēl nē.

Blondīne:

– Nu kaut vai aptuveni!

* * *

Kovbojs jāj pa prēriju. Ceļu šķērso upe.

– Es esmu kovbojs, es pārlēkšu!

Pēc brīža ceļu šķērso vēl plataka upe:

– Es esmu kovbojs, es pārlēkšu!

Vēl pēc brīža — milzīga, bezdibēnīga aiza. Zirgs saka:

– Tu esi kovbojs, tu arī lec!

* * *

Sieva uzkopj māju un klusiņām dzied dziesmiņu. Pēc brīža viņai aiz muguras parādās vīrs un kurn:

– Varēji bridināt, ka dzied! Es jau pusstundu eļļoju dārza vārtiņiem eņģes!

* * *

Notikusi aviokatastrofa. Nevienš nevar izskaidrot katastrofas iemeslus. Atlikusi vienīgā cerība — melnā kaste. Pedēja tajā ierakstītā frāze no pilotu kabīnes:

– Vasja, skaties kādu triku es protu!

* * *

Skolotāja sarkastiskā tonī jautā Pēterītim:
– Vai tu man varētu paskaidrot, kāpēc sacerējums, kuru tu man nodevi vakar, vārds vārdā atbilst tava brāļa pagājušā gada sacerējumam?

– Kas tur tāds dīvains, skolotāj? Mums ir viena māsa.

* * *

– Jānīt, kam tev vajadzīgs kompass un lāpsta?

– Es mazliet uzkopšu savu istabu.

Vecas, bet labas anekdotes

* * *

– Mani vecāki nosauca mani par godu vectētiņam. Tagad visi smejas un apceļ mani.
– Nabadziņš! Kā tad tevi īsti sauc?
– Vectētiņš!

* * *

Namu pārvaldes ziņojums:
“Cienījamie irnieki! Sakarā ar remontdarbiem jūsu mājā uz mēnesi tiks atslēgts karstais ūdens. Par atsevišķu samaksu mēs atslēgsim ūdeni blakus mājā, lai jūs nebūtu tik sarūgtināti.”

* * *

Studentu ēdnīca.
– Pusporciju kartupeļu!
– Pusporciju kartupeļu bez mērces!
– Kartupeļus un vienu cīsiņu...
Visapkārt skaudīgi saucieni:
– Ū-Ū! Budzis!!! Biezais!!!
–...un 17 dakšiņas!
Visi atviegloti nopūšas. Savējais.

* * *

Uzņemšanas komisijā. Ienāk pirmais kandidāts. Viņam jautā:
– Cik ir 2 x 2?
– 3.
– Nepareizi!
– Nu tad 7.
– Nepareizi!
– Tātad 9.
– Atkal nepareizi! Bet jūs protat meklēt dažādas pieejas, esat elastīgs domāšanā — uzņemts.
Ienāk nākošais.
– Cik ir 4 x 4?
– 5.
– Nepareizi!
– 5.
– Nepareizi, padomājiet vēl!

– 5.

– Nepareizi! Bet jūs mākat pastāvēt par savu viedokli, esat ļoti noteikts. Pieņemts!
Nāk nākošais.
– Cik ir 2x2?
– 4.
– Pareizi. Bet diemžēl vietu vairāk nav.

* * *

Kāds vīrs sēž un maksķerē, bet nekas neķeras jau divarpus stundas. Galīgi izmisis, viņš sāk lūgties:
– Dievs, lūdzu, atsūti man vienu, bet lielu zivi, ļoti lūdzu!
Pēkšņi no ūdens izlien haizivs:
– Nu?

* * *

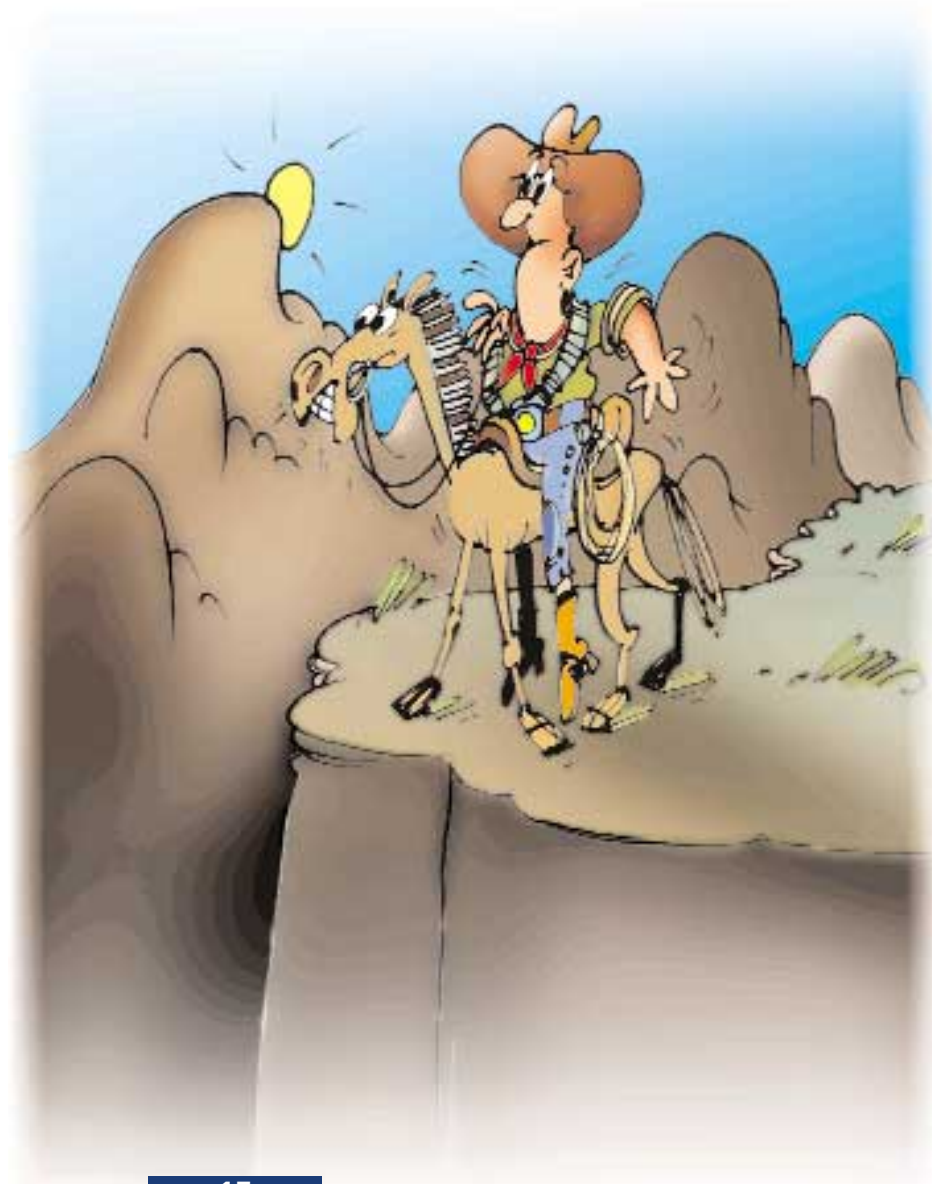
Divas blondīnes iestrēgušas liftā. Viena kliedz:
– Palīgā! Palīgā!
Otra saka:
– Labāk kliegsim kopā.
Abas kliedz: — Kopā! Kopā! Kopā!

* * *

Latvijas Universitātes Fizikas un matemātikas fakultātes studenti izmēģinājumā pierādījuši, ka jebkurš matu fēns var radīt pietiekami lielu gaisa strūklu, lai samazinātu lielu objektu pretēji virzītu kustību. Eksperimenti tika veikti uz lielajiem autoceļiem Rīgas tuvumā. Turot rokā fēnu, eksperimenta dalībnieki vērsa to pret lielā ātrumā braucošiem automobiļiem, kuri strauji samazināja ātrumu. Filoloģijas fakultātes studentes tostarp savāca neizmērojami lielu folkloras izteicienu un lingvistisko vārsmu birumu, kas atskanēja no garām pabraukušajiem automašīnu vadītājiem.

* * *

Sludinājums:
“Ku tu esi, mans vienīgais?! Atsaucies!
Esmu piekususi gaidīt, gurstu no vientulības!
Nedaudz par sevi — Sarmīte, 13 gadi...”

Izdevuma nosaukums:

žurnāls TILTS

Izdošanas vieta, gads:

Rīga, 2001.

Izdevējs:

SOROSA FONDS — LATVIJA

Alberta ielā 13, Rīga, LV-1010

Mājas lapa internetā:

<http://tilts.mcabols.lv/>

Atbildīgā par izdevumu:

Liesma Ose

Redaktore:

Ilze Korņeva

Redaktores vietniece:

Lidija Čera

Mākslinieks:

Uldis Freimanis

Maketētājs:

Ints Vikmanis

Tipogrāfija:

McĀbols

Izdevuma tirāža:

10 000

Reģistrācijas apliecības

numurs: M 00695

Publicētie materiāli

ne vienmēr atspoguļo

redakcijas viedokli.

Ārzemnieks Latvijas skolā.

NĀKAMAJĀ NUMURĀ:

- Te mēs visi vienādi esam.
- Ak, šausmas, vasara klāt!
- Laimīgie laiku neskaita.